

המנהלות החדשות של מרכז סוזן דלל: ענת פישר לבנטון (משמאל) ונעמי פרלוב, צילום: תולי חן

The Suzanne Dellal Centre's new directors: Anat Fischer Leventon (left) and Naomi Perlov, photo: Tully Chen

מצוינות בתפקיד – המנהלות החדשות של מרכז סוזן דלל

מראיין: רועי בדרשי

בחירה אמיצה. שלא כנהוג בנורמה, נבחרו שתי מנהלות שהן דמויות מפתח מובילות כל אחת בעולמה, שלא הייתה להן היכרות משותפת מקדימה.

קורות חייה של נעמי פרלוב אינם זרים למגזין זה. נעמי פרלוב ייסדה, יחד עם אופיר דגן, את "המסלול להכשרת רקדנים" – ביכורי העתים ושימשה כמנהלת אמנותית שותפה במשך 13 שנה. למעלה מ־30 שנה היא עובדת כאסיסטנטית של הכוריאוגרף הצרפתי אנז'ולאן פרלז'וקאז' ומעמידה את עבודותיו ברחבי העולם. מעבר לכך, פרלוב מנהלת חזרות וכוריאולוגית מוסמכת בשיטת בנש. פרלוב,

שנת 2020 תיזכר כשנה לא פשוטה לעולם כולו. מלבד ההתמודדות עם המגפה העולמית שגרמה לאולמות המרכז להיות ריקים – דבר שלא קרה מאז היווסדו של מרכז סוזן דלל, תיזכר שנת 2020 כשנה שבה הנהלת המרכז השתנתה. מ־1989, השנה בה הוקם מרכז סוזן דלל ועד סוף 2019, מר יאיר ורדי כיהן כמנכ"ל המרכז ומיצב אותו כמרכז המחול המוביל בישראל. לאחר 30 שנות כהונה ובעת פרישתו, הוחלט לפצל את תפקידו לשניים – מנהל כללי ומנהל אמנותי. ועדת האיתור בחרה בשתי נשים לתפקידים – ענת פישר לבנטון כמנכ"לית ונעמי פרלוב כמנהלת אמנותית. ניתן לומר, מבלי להכיר לעומק את הנפשות הפועלות, שנעשתה כאן

המייסדת והמנהלת האמנותית לצד שרון רובינוב בידרמן, של "פירוק והרכבה – קורס מתודי למורים למחול".

ענת פיישר לבנטון, בוגרת תואר שני בתקשורת מהאוניברסיטה העברית בירושלים ולימודי פרסום ושיווק ב־NYU, עבדה 20 שנה במשרד פרסום המוביל אדלר-חומסקי ושימשה כסמנכ"לית לקוחות. במסגרת התפקיד, עבדה עם לקוחות מקומיים ובינלאומיים מהגדולים במשק הישראלי ובעולם. בשלוש השנים האחרונות שימשה בחברה סמנכ"לית משאבי אנוש של קבוצת אדלר חומסקי הכוללת כתשע חברות. פיישר לבנטון מנטורית בעמותת "לצאת מהקופסה" הפועלת למען טיפוח וקידום יוצרים צעירים.

הריאיון התנהל כשיחה רפלקטיבית על החודשים הראשונים של העבודה המשותפת של נעמי וענת במרכז.

לפני שנדבר עליכן באופן אישי, לרוב גברים מאיישים את עולם הניהול בכלל ואת עולם המחול בפרט. מה דעתכן על כך ששתי נשים נבחרו לתפקיד?

נעמי: אני חושבת שהיום יש מגמה שונה ואף להפך – יש מקומות כמו בסקנדינביה, למשל, שהבינו שנשים חרוצות, למרות הלידות והילדים – הן יגיעו מוקדם לעבודה, יישארו עד מאוחר בעבודה, יהיו נאמנות וטוטאליות ומאוד רגישות. זה יוצא דופן.

ענת: אבל זה לא קורה ברוב העולם, בטח ובטח לא בתרבות ישראלית של מציאויות ושליטה. אין מה לעשות, אנחנו מאחור בקטע הזה, וגם אלה שחושבים שהם שוויוניים – הם לא שם.

מרחוק ניתן לראות שיש ביניכן סימביוזה וחיבור. זה היה תהליך מהיר ואינסטינקטיבי. ספרו לי על זה.

ענת: (מחייכת) זה באמת ברמת נס. בסופו של דבר, זה שידוך והוועדה לקחה סיכון מאוד גדול.

הניהול שלכן, כל אחת בתחומה, מתקיים יחד ובמקביל. איך אתן רואות את השילוב ביניכן?

נעמי: אני חושבת שקיים יותר שיתוף פעולה מהצד של ענת, יותר משיתוף הפעולה שלי בצד הכלכלי. מבחינה אמנותית, הטעם שלנו די דומה. הבעיה היא שהטעם שלי בצד הכלכלי לא זהה.

ענת: זה שידוך שהצליח. יש לנו הרבה נקודות דמיון – החיבה שלנו לדברים משותפים, גדלנו בסביבות דומות ועוד. אני מגיעה מעולם אחר ונעמי מגיעה מהתחום ויש לה חזון בו. היא מאוד קריאטיבית ומציפה רעיונות – הראש שלה כל הזמן עובד. במשך 20 שנה עבדתי עם המון אנשי קריאטיב. אני לא יוצרת קריאטיב, אבל אני יודעת למנף רעיונות טובים. אני רואה את האיכויות של הדברים ולוקחת הלאה לכדי ביצוע. יש בינינו שיח משותף – כשנפגשנו בפעם הראשונה בפריז אמרנו את אותו משפט: אנחנו רוצות שהמרכז יהיה הומה מאדם, שכל היום יהיו בו אנשים ברחבה, רקדנים בסטודיואים וקהל באולמות. עם זאת, אנחנו שונות ומשלימות אחת את השנייה. יש הרבה ערכים שקמנו איתם בבוקר, למשל, מצוינות. הכול צריך להיות מצוין. בסופו של דבר אם האולמות לא יהיו מלאים – נכשלו. ומבחינת, זה אומר לעשות דברים מצוינים. החזון, המטרות והערכים מוסכמים על שתינו כדי שנתחיל לעבוד ולפתוח.

נעמי: מה זה המצוינות שאנחנו מדברות עליה? אני חושבת שבעולם המחול קוראים לזה מקצועיות. תמיד אומרים עליו שאני מאוד מקצועית, שאני אשת מקצוע. החיבור של מקצועיות עם מצוינות מחבר אותנו יחד. למרות שלפעמים כשאני אומרת מצוינות, אני מפחדת שהרף של הדברים יהיה גבוה מדי. אני מעדיפה לבנות בסיסים, יסודיות, להשקיע ולהתמיד. אני יודעת שכדי להגיע למצוינות חובה להשקיע בדרך. אני בעד הדרך הסינפינית, שתהיה הכי מקצועית

שיש, ואז התוצאה תהיה מצוינת. בעיניי, מצוינות יכולה להישמע אליטיסטית. אני רוצה שהמצוינות תבוא מעשייה, דקדקנות וחוסר שטחיות – ערכים ששתינו מאמינות בהן. המצוינות היא הכותרת והפירוק שלה זה חוסר פשרות, דקויות, כל פרט אצלי חשוב ואם הוא יתפרק – אני אקרוס. הפרט בשבילי הוא חלק מההצלחה והמצוינות. אני לא משתמשת כל כך במילה מצוינות – אני אניד עבודה, התמדה, דגש על הפרט, דגש על האישי, הקשבה, פתיחות – כל החיים עצמם שצריכים להיות גועשים, מלאי הרפתקאות, אבל צריכים להיות נורא מדוקדקים. הניגוד חייב להיות בין החיים עצמם לעשייה, והמעניין זה השילוב בין הדברים – הדקדקנות והפאנטיות למקצועיות, לא לוותר על שום דבר. וחשוב לא לשכוח את הפן האנושי של הרגש ובני האדם. אני נאבקת עם זה יום־יום כי אני יודעת מה אני רוצה, אבל למדתי מהניסיון במסגרות שונות שאני צריכה "לרסן" את עצמי. עם ענת אני מרגישה שמותר לי להיות מה שאני. יש לי לניטימצייה להיות מה שאני. הדלת הקשובה מענת זה אחד הדברים שהם הכי משמעותיים עבורי בתחושת "הבית" במרכז, ואני חושבת שזה מוזל. זו תחושה נדירה ביחס לסיטואציות שחווייתי פה, בארץ, עם מאבקים ולהצדיק את "השיגעון" שלך. כשעזבתי את הארץ בגיל 20, הרגשתי שלא מבינים אותי בישראל, וכשהגעתי לאירופה ואמרו לי על כל הדברים הקריזיונרים שעשיתי "נהדר". בלונדון אמרו לי "את לא יכולה להאמין רק בשלמות. חיים מושלמים לא קיימים". אמרתי שצריך לשאוף לזה והם העריכו אותי על זה.

ענת: ככל שנהיה יסודיים יותר, נשקיע יותר ונהיה בפרטים הקטנים, התוצאה תהיה מצוינת. אני סומכת על נעמי שכל החלטה תהיה מתוך עומק של בחירה. במפגש הראשון היא אמרה לי שהיא לא עושה שום דבר מהר, היא לוקחת זמן לתהליך ארוך ובסוף התוצאה מצוינת. מה שמעניין אותי זה "הלוקח". הלוקח היום זה הקהל, היוצרים, הרקדנים והאמנים. המצוינות שלנו תימדד בזה שכל מי שיגיע למרכז יגיד: "וואו". זו התוצאה של תהליך מאוד יסודי שאני מאוד מתחברת לנעמי, אך כמובן שיש מגבלות ולרוב הן תקציביות... לפעמים יש רעיונות שפשוט חייבים לקרות, לפעמים צריך לשחרר כי כרגע זה לא הזמן. אני יכולה ליצור איזון עם נעמי כי אני מרגישה שהיא מקשיבה. מצד אחד היא יודעת מה היא רוצה והיא לא תוותר, ומצד שני היא יודעת לנהל דיאלוג. זה מייצר חיבור.

נעמי: בעולם האמנות, אמנים זקוקים תמיד למנהלים ומפיקים שיבינו אותם, שיכוונו אותם – הם בעצמם סוג של אמנים. מי היו המפיקים בפריז בסוף המאה ה־19? אמנים שהגיעו מארצות שונות לארצות שקיבלו אותם. הם הגיעו מ־man's land ופתאום מצאו חיבור. אמנים צריכים את ה"צינור" שיהדק אותם ובדרך כלל הוא מאוד יצירתי. המפיקים הגדולים לעיתים יותר אומנותיים מהרבה אמנים שעסוקים בעשייה – אמנים בתת מודע. זה שיח מאוד מעניין, התבוננות אחרת שהיא לא פחות יצירתית מלצייר, למשל. זה מקצוע שהוא נהדר. אני חושבת שהחלק הפיננסי הוא חלק קטן בתפקיד שלהם. יש בהם משהו שקשור לאיכות ברמה הגבוהה ביותר. זו גדולה.

ענת: בעולם שממנו אני באה, ששייך לבניית מותגים, ישנה חשיבות לזהות צרכים ולתת להם מענה. לאור זה, אני מנתחת את הרעיונות של נעמי באופן אחר. אני יכולה לזהות צורך שאין כרגע בעולם המחול. נעמי מביאה את הקריאטיב לתוך הצורך הקיים. בסופו של דבר אנחנו מוסד שיש לנו המון קהלים, המון צרכים ואנחנו מתחילות לתת מענה. את נעמי שום דבר לא מפחיד ואני אומרת "אין אי אפשר". רעיונות טובים מוצאים את דרכם בסוף. אין מצב שיהיה רעיון טוב והוא לא יקרה.

משהו בעולם הפרסום מבחינת הקצב, תקציבים, משאבים וכו' לא פוגש את עולם המחול שיש לו קצב אחר. נעמי מדברת על התהליך האישי, ארוך ויסודי – ענת, איפה זה פוגש אותך? איך את רואה את המפגש בין העולמות מצידיך.

ענת: אני מגיעה מעולם של פרסום ושיווק. העולמות האלה מלאים בתהליכים. אלו תהליכים אינסופיים וממש לא מהירים. התהליך חייב להיות מדויק כי מושקע בו הרבה כסף ויש ציפייה לתוצאות. האחריות מאוד גדולה. פרסומות ומהלכים שיווקיים נוצרים לאחר תהליכי חשיבה ארוכים של חשיבה אסטרטגית, בניית מותג, מחקרי שוק, מחקר צרכני ופיתוח קריאטיבי. לפעמים לוקחים רעיון ובדקים אם

הוא עובד או לא – דברים שהצופה לא יודע ולא רואה. בעולם המחול התהליכים די דומים – במקום לקנות מוצר מסוים, הקהל יקנה כרטיסים או שקניין יזמין הופעה – זה אותו דבר. אני מבינה תהליכים מתוך ניתוח שוק, הבנה של צרכים, מיפוי השוק והיכרות עם עולם המחול. השאלה היא מה יגרום למישהו לבוא לצורך תרבות. ניתן לומר שאחת המטרות היא להרחיב את הקהלים ולהביא אנשים נוספים למרכז. אני רוצה שתמיד נהיה הבחירה הראשונה של האמנים והקהל. המשימה שאני באה איתה היא לתת את הסיבה להעדפה, את הסיבה למה שארצה לבוא למרכז סוזן דלל, שיהיה לי שווה לשלם כרטיס, למה החוויה של סוזן דלל הכי טובה. ברגע שניתנת סיבה, שכל מה שקורה בסוזן דלל יהיה הכי מצוין שיש – יהיה שווה להגיע. ההנאה חשובה. יש לנו מרכז שבסופו של דבר אנשים צריכים ליהנות ממנו וממה שהוא מציע – זה כל החוויה כולה.

ענת: למה את רוצה להיות כזאת מצוינת? מה הדריב הזה? יש דריב חזק מאוד בכל מה שאת מתארת. מצידה של נעמי די ברור לי מה המניע שלה למצוינות בתחום.

ענת: אתה שואל למה אני רוצה להיות מצוינת?

זה לא ברור מאליי.

נעמי: אני רוצה להרחיב על המצוינות. אני חושבת שהערך של מצוינות בתיאטרון קשור לדברים הכי קטנים. הייתי הולכת לתיאטראות בעולם, וכל מה שהייתי חווה מסביב, עד שהגעתי לבמה עצמה היה שווה ערך. כל הצוות שידר משהו שהוא זהה למה שאראה על הבמה. המצוינות היא החוויה, מהרגע שאתה נכנס לתיאטרון עד שאתה מתיישב למופע, זה חלק מהחוויה שצריכה להיות כשוות ערך לאמנות עצמה. יש ערך מאוד גדול בחוויה של המרכז.

ענת: את מתארת חוויה שלמה – בסופו של דבר, יש לנו מרכז שהוא פיזי. אנחנו צריכות לשמור על נכס שתמיד צריך להיות ברף הגבוה ביותר. מבחינת המקום עצמו, המבנה, החוויה של הישיבה, הגינון ועד השירות. יש לנו המון תפקידים. אנחנו נותני שירות בסופו של דבר. צריך לשמור על המקום ולהקפיד על הפרטים ועל תרבות השירות.

נעמי: מרכז סוזן דלל כמעט מושלם בעיניי – יפה, אסתטי, הפרופורציות, האדריכלות, הרחבות – פואטי. באמת נשגב. כל יום שאני מגיעה אני פשוט לא מאמינה מה שאני רואה. זה צריך להיות שלם מכל הצדדים. כל עובד צריך להיות חלק מהאמונה שהמקום מצוין.

המנהלות החדשות של מרכז סוזן דלל: ענת פישר לבנטון (משמאל) ונעמי פרלוב, צילום: תול חן
The Suzanne Dellal Centre's new directors: Anat Fischer Leventon (left) and Naomi Perlov, photo: Tully Chen

ענת: המקום הזה timeless. אין לנו את זה הרבה בארץ. יש תחושה של מורשת, היסטוריה והרבה עתיד, כי ביצירה יש משהו עתידי.

מה צריך לעשות כדי להגיע לאן שאתן רוצות?

ענת: פשוט צריך לעבוד.

נעמי: רק לעבוד. לפעמים יש לי הרגשה שבמדינה שלנו אין מספיק ייצוג לתרבות וזה מדאיג אותי. אין את המודעות לערך של התרבות ובטח לא של עולם המחול. אתה מרגיש שאתה קצת נחסם. המענה לתרבות הוא חלק מזערי בחשיבות הכללית של מה שקורה כאן.

אתן יודעות מה חזק מאוד אצלכן? הרי מחול, זו אחת הדיסציפלינות היותר אוטוריטתיות שקיימות. זה חזק מאוד שאתן מאמינות בזה, כאילו זה הדבר הכי חשוב בעולם.

ענת: אני אספר משהו שאבא שלי אמר לי לפני כמה שבועות: "אני לא מבין, את עובדת סביב השעון ולא קורה כלום" (בגלל הקורונה, ר"ב). אבי בן 97, יושב הרבה עם עצמו ומנתח את חייו ממרום נילו. הוא הוסיף: "כל השנים, כל מה שעניין אותי היה שהמחלקה של אף־און־גרונ שניהלתי תהיה הכי טובה". באתי מבית שמאמין שצריך להיות הכי טוב במה שאתה עושה. אני זוכרת שהוא שנים אמר לבנות שלי "לא משנה מה תעשי, אתן חייבות להיות הכי טובות במה שתבחרו לעשות". זה מאוד עוצמתי. ב־20 השנה המקצועיות שלי הייתי בתחום מאוד תחרותי שתמיד שאף להיות מספר אחת, ולכן מצוינות וניצחון הם ערך עליון.

איפה יהיה הניצחון במרכז סוזן דלל?

ענת: הניצחון יהיה שיבחרו בנו ערבי־ערב למלא את האולמות. הניצחון יהיה בזה שעבור צעירים, מרכז סוזן דלל יהיה המקום הכי נחשק להגיע אליו, שקהילת המחול תרגיש שזה הבית שלה, שיוצרים ורקדנים ירגישו בנוח להתייעץ ולהיעזר בנעמי. שנעשה דברים חדשניים, מיוחדים ובולטים.

נעמי: לי אין ספק בזה. אותי לא מעניין לא להאמין. אם אני לא אאמין בזה אני אעזוב. זה לא מעניין אותי.

ענת: אני מאמינה שיש דברים שהולכים ונעלמים. ללכת לאופרה, ללכת לקונצרט וללכת למופע מחול – זה טעם נרכש. המוזיקה, למשל, נמצאת אצלך כל הזמן, בטלוויזיה, ברדיו וכו'. אנחנו מפספסים משהו כי יש לנו קהל מגיל מאוד צעיר – כל הרקדניות הצעירות מהחונים. לא מלמדים אותן לצפות במחול וקל לעשות את זה. צריך לחנך לצפות במחול ואני חושבת שאפשר לעבוד על זה. להגדיל ולהרחיב את הקהל ולהפוך את זה לפחות נישתי. למחול יש פוטנציאל להרחיב את עצמו ולהגיע ליותר אנשים וכמובן שיתאהבו בזה. אנשים שצורכים תרבות – היכולת הזאת להבחין בין טוב ללא טוב – עין ביקורתית זה דבר נהדר.

נעמי: אני מרגישה שיש נישת של קהל שאומר שהוא מיוחד ללכת להופעות מחול כי הם לא יבינו מה ראו. השאיפה שלי זה לגרום לבן אדם להתרגש מתנועה כמו צליל של כינור. לפעמים כשיש לרקדן תנועה, זרימה וחופש, זה בדיוק אותו דבר מבחינתי כמו נגן שיש לו צליל טוב. אתה יכול להגיע לאותה רמת התרגשות ברגע מסוים של רקדן. מבחינתי, כשרקדן מצליח להגיע לשחרור או להגיע לביטוי בתנועה עצמה, זה שווה ערך לסאונד של תזמורת שלמה. זה לא משנה אם אתה לא מבין כלום. אני לא מבינה מה שבטחובן כתב אבל אני חשה משהו. ההתחברות של קהל ליצירה אמנותית זה דבר מאוד עוצמתי שהוא לחיים ואת זה אני רוצה לגרות. אם אתה לא מגרה את הרצון להנאה הזאת – אתה מפספס משהו. צריך לחפש ולעבוד על זה. זה עוצמתי כשה קורה.

ענת: האתגר שלנו הוא לגרום לאנשים, לאו דווקא שוחרי מחול, להתנסות. ברגע שנביא אותם להתנסות יהיה לנו את היכולת הזו לשמור אותם כצרכני מחול. אני חושבת שאנשים מפחדים להתנסות.

נעמי: אני זוכרת שרק נכנסנו לתפקיד, עוד כשהיו הופעות, הלכנו להופעה ודיברנו עם איזה זוג שהגיע מזכרון יעקב. הם ישבו לפנינו באולם ודיברו על הלהקות שהם אוהבים...

ענת: כן, לקחתי את הטלפון שלה. הם דיברו איתנו והבנתי שצריך רק לתקשר איתם כדי שיבואו.

מה אתן אוהבות בתקופת הקורונה?

ענת: הקורונה אפשרה לנו יחד להכיר אחת את השנייה ולנטרל את חיי היום-יום. הקורונה יצרה אינקובטור של עשייה עם אפשרות להקשיב, ללמוד ולחשוב הרבה. אני לא חושבת שבטעתי יהיה לנו כל כך הרבה זמן לחשוב. יכולנו לחקור, להעמיק וללמוד אחת את השנייה ואת המרכז. התאפשר לי להכיר את עולם המחול, את המסגרות השונות, להיפגש עם אנשים ולהבין מה יש, מה חסר ומה צריך.

נעמי: כניסה מעולה לתפקיד! זו מתנה. עבורי להכיר את עולם המחול הישראלי לעומק – זה תענוג. ועוד רק התחלתי... אם היינו נכנסות וישר לחשוב על הופעות מחול, לטוס וכו' – היה פחות זמן להשקיע ביצירה המקומית, וזה מאוד חשוב. כדי לפתח מרכז צריך קודם להסתכל פנימה.

ענת: אנחנו מבינות כמה המרכז הזה שווה. הקורונה אפשרה לנו להבין איך אנחנו רואות את המקום הזה – יצרנו יסודות ובסיסים שעזרו בדברור ובשיח החוצה. אנחנו מבינות מה הצרכים שלנו, מה היכולות שלנו ומה אנחנו רוצות מבחוץ. כשנעמי הגיעה, לקח לה זמן להבין שהיא לא בצד של האמנים, לקח לה זמן להבין מה זה המקום הזה. זה היה נורא מעניין התהליך שהיא עברה.

בעולם המחול יש את הצד של האמן והצד של התיאטרון. נעמי ואני מניעים

בעיקר מהצד של האמנים. בצד שעובד מול התיאטרון. פתאום אנחנו בצד השני ויש כאן הבדל תהומי. נעמי, ספרי לי קצת על זה.

נעמי: מכרה אמרה לי: "וואו, את הולכת להיות בצד הניהולי". ואז שאלתי אותה: "ניהולי?" אני רגילה לנהל קבוצות של רקדנים, לנהל חזרות, לנהל קבוצות אבל לא לנהל תיאטרון ממסדי. אני חושבת שהדבר היפה בזה שאני באה מהצד של האמנים עצמם והסטודיו. זו טעות בעיניי להיות מנהל אמנותי מבלי להיות בקשר עם האמנים והסטודיו. אני מקווה שהקשר עם הסטודיו לא יאבד, כי בלעדיו אני חושבת שהתפקיד שלי לא יהיה משמעותי. הקשר צריך להיות חיוני ומקושר מאוד ליום-יום כמעט – לראות חזרות ולהרגיש את הדופק של האמנים. כי אם זה לא קורה הניהול מתבסס רק על אידיאולוגיות.

היה בך רגע שהבנת שאת מוותרת על הצד הזה של האמנים? זה מחיה לעבוד עם להקות ולהסתובב בעולם... זה לא הרגיע אותך לרגע?

נעמי: זה לא הרגיע אותי כי אני אוהבת שינויים. אני אוהבת להמשיך ללמוד דברים חדשים. לפני 25 שנה כשהכרתי את יאיר ורדי, שעשה עבודת קודש במרכז, לא תיארתי לעצמי שאני אנהל אמנותית את סוון דלל. זה בא במפתיע. זה דבר נפלא שזה קרה לי. אני ברת מזל. אני לומדת עוד דבר... אני לא צעירה ואני ממשיכה ללמוד דברים מעניינים, דברים שקרובים לעשייה שאני מכירה. אין בי שום חרטה. אני מאוד מאושרת.

ענת: אני חושבת שנעמי, בזכות מי שהיא, לא תוותר – היא תמצא את הדרך להמשיך את הקשר בהמון דרכים עם הסטודיו. זה חלק מהעשייה שלה – הכניסה לתוך חזרות, השיתוף, המעורבות ולפעמים גם התערבות. אני ממש מרגישה שהיא תצליח לשמור על האיזון הזה.

נעמי: הקשר עם האמנים צריך להיות רגיש. הקשר לא יכול להיות מעורב ביצירה של האמן. אני מצפה מעצמי לא להתערב ביצירה אלא להתערב בשאלות השאלות של הזהות שלהם ובכיוון שהם לוקחים, בהנחיה שלהם. זה יותר מאשר לתת ביקורת. אני מסתכלת על זה באופן יותר רחב – אני לא מפחדת להגיד דעה אבל נותנת להם חופש. ואפילו אם אני לא מאמינה, מעניין אותי להגיד מה שאני רוצה אבל בסופו של דבר חופש הבחירה של האמנים ולא שלי. אני פה בשביל היוצרים כדי לתקשר איתם. אני רוצה לנהל איתם דיאלוג. גם אבא שלי היה כזה. רק מעצם מעמד השיחה איתו הבנתי שמה שהוא רוצה שאני אבין לבד מה התשובה. הנוכחות שלו הייתה כל כך חזקה שלא הייתי צריכה את התשובה. הוא היה שואל שאלה אחת שהייתה גורמת לי להבין שאני צריכה להחליט לבד, וזה הדבר הנכון לאמן. זה נכון לזהות של האמן.

ענת: אני מרגישה שאנחנו צריכות להביא חדשנות בהרבה דברים. העולם משתנה וזה דורש מאיתנו לחשוב כל יום מחדש. להיות מעודכנות כל הזמן בכל המובנים. להיות מאוד קרובות ומקושרות לדור הצעיר כי שם זה נבנה – לא לעשות כל הזמן אותו דבר, להמציא את עצמנו מחדש. אנחנו צריכות לעבוד בזה כל הזמן, לבחון את עצמנו ולוודא שאנחנו שם.

אנחנו צריכות לבדוק את עצמנו כל הזמן ולהמשיך לעבוד.

רועי בדרשי, בוגר בית הספר לאמנויות המחול של מכללת סמינר הקיבוצים ובעל תואר ראשון B.Ed, בוגר מגמת המחול של תיכון עירוני א' לאמנויות תל-אביב. היה המפיק והמנהל האדמיניסטרטיבי של "המסלול להכשרת רקדנים" – ביכורי העתים. במשך השנים הפיק קוריאוגרפים עצמאיים. שימש כמנהל סיורים, מפיק ומנהל המדיה של להקת המחול L-E-V של שרון אייל וגיא בכר. לאחרונה מונה למנהל ההפקה והתקשורת השיווקית של מרכז סוון דלל.